

Dit gedicht draag ik op aan mijn dochter.

“Kanjer”

Jij bent mooi
Jij bent schattig
Jij bent lief
Jij bent prachtig

Jij bent jij
Jij bent mijn wonder
Jij bent mij
Jij bent bijzonder

Jij bent mijn kracht
Jij bent uniek
Jij bent mijn dochter
Dominique

Roze tranen

Dominique zo heet ze, mijn kleine meid en mijn kanjer. Een krachtige naam voor een meisje zo dapper en vol met vechtlust. Dominique heeft in haar jonge leventje al veel meegemaakt. Ze is op 30 april 2014 te wereld gekomen. Negen weken te vroeg en met een gewicht van 995 gram veel te licht. Ik had er niet op gerekend dat ik eerder moeder zou worden dan de uiterekende datum op 1 juli. En net als mijn hele zwangerschap ging ook de bevalling heel anders dan ik had verwacht.

28 Oktober 2013. Ik weet het nog zo goed. Ik voelde me al een paar weken niet helemaal mezelf, er was iets met me maar wat? Mijn vriend dacht dat ik weleens zwanger kon zijn en hij wilde dat ik een zwangerschapstest ging doen. 'prima joh', dacht ik nog. Als ik hem op deze manier kon geruststellen....Ik had er zelf namelijk een hard hoofd in want zoiets merk je toch? Tegen 07:00 uur die maandag ochtend ging ik braaf naar de wc, plastte in een potje en deed toen wat druppels op de test. Ondanks dat ik er niet zo in geloofde duurde die drie minuten best lang. En toen eindelijk die drie minuten om waren riep ik heel hard mijn vriend. Hij kwam naar beneden gerend, keek op de test en zei; 'Je bent zwanger, schat! Stomverbaasd maar dolgelukkig vloog ik hem om de nek. Ik wist niet hoe ik het had. Er ging van alles door mijn hoofd. Het was een grote achtbaan alles ging zo snel. 'Hoever ben ik dan?

De laatste keer dat ik menstrueerde was op 26 september dus zolang kon het niet wezen. Wat doe je in zo'n situatie? Het was nog vroeg in de ochtend en we stonden beide op het punt om naar ons werk te gaan. Maar omdat het allemaal zo onwerkelijk was zijn we alle twee later naar het werk gegaan en heb ik eerst om 08:00 uur de huisarts gebeld. We waren het er beide over eens dat we niemand hierover gingen vertellen tot de bekende drie risico maanden voorbij waren. Maar ja, dan betekende dat ook dat ik drie maanden lang niks kon zeggen tegen mijn ouders en dat zou me nooit lukken. Bovendien kende mijn ouders mij te goed om te weten dat er iets met me was. Dus oké mijn ouders mochten het weten dat zij over negen maanden opa en oma gingen worden. Na mijn werk ben ik gaan winkelen voor een leuk cadeautje als aankondiging van onze gezinsuitbreiding. Het bestond uit twee blikjes met chocolade en op het blikje stond; 'Hoera je wordt oma/opa.' Die gezichten.....vol ongeloof en trots. Dat vergeet ik nooit meer. Gelijk volgde er felicitaties en werd er een traantje weggepinkt. Maar goed, we hadden natuurlijk wel afgesproken dat verder niemand dit nog mocht weten. Wij wilden dit moment met ieder voor zich delen en ook dat moment moest wel bijzonder zijn.

De afgelopen weken waren best raar gelopen. Ik was zwanger maar niemand wist het. Op mijn ouders na dan en ik had het aan een bijzonder persoon vertelt bij wie ik al sinds september 2012 dagbesteding volgde. Zij en ik hadden een klik al van begin af aan en ik had al veel met haar gesproken over privé zaken, dus ik vond dat zij dit als enige mocht weten. Het was best moeilijk om tegen iedereen verder mijn mond te houden maar dit hadden mijn vriend en ik zo afgesproken. En natuurlijk was het ook zo dat met name de

eerste drie maanden risico maanden waren. Het zal maar gebeuren dat je iedereen vertelt dat je in blijde verwachting bent en dat het opeens fout gaat.... Ik moest er niet aan denken om dan iedereen het moeilijke nieuws te moeten vertellen. Nee dan maar op deze manier en die drie maanden eerst doorkomen.

Op 18 november had ik mijn eerste afspraak bij de gynaecoloog in het ziekenhuis. Ik heb vroeger epilepsie gehad en er is mij altijd gezegd dat als ik zwanger zou raken dat ik dan onder controle zou komen bij een gynaecoloog. Er werd gevraagd of er erfelijke ziektes in de familie voorkwamen. Ik vertelde haar dat mijn moeder een chronische vorm van netelroos heeft en dat ze vroeger polio heeft gehad. Ook is mijn moeder bekend met drie keer trombose en één keer longembolie. Deze waren, op eentje na, allemaal te wijten aan operaties. Ik vond dat wel belangrijk om te vermelden aan de gynaecoloog. In de familie van mijn vriend kwam diabetes voor en een bepaalde vorm van kanker. Het leek mij zeer belangrijke informatie.

Blijkbaar had de gynaecoloog daar niet echt oren na. Alles wat ik zo'n beetje had verteld vond zij niet heel relevant. Ze vond dat allemaal niet zo zorgelijk en adviseerde mij om onder controle te gaan bij een verloskundige. Ik was stomverbaasd over haar reactie maar ook wel opgelucht. We hadden allebei niet een heel fijn gevoel bij haar overgehouden dus waren we allang blij dat we niet meer naar deze gynaecoloog hoefde.

Enmaal thuis had ik het telefoonnummer opgezocht van een verloskundige praktijk bij ons in de buurt. Ik had er goede verhalen over gehoord en het was een bekende praktijk in mijn woonplaats. Er werd een afspraak gepland voor een eerste echo op 2 december bij de verloskundige.

Ook al was ik nog maar kort in verwachting, ik had al best wel een zichtbaar buikje. Dat kwam ook omdat ik best slank was daardoor kon je het wel al redelijk goed zien. Mijn vriend en ik hadden bedacht om twee sokjes op te sturen rond de kerstdagen naar alle familie. Maar dat pakketje mochten ze dan pas op kerstavond open maken. Dat werd dus niks want zolang kon ik mijn buikje niet verbergen. Op 25 november ging ik nog één keertje terug naar een andere gynaecoloog omdat ik wat vragen had. Zij wilde wel een paar echo's maken omdat ik had verteld dat we de familie gingen inlichten en ik het wel een leuk idee vond om hun een echo onder de neus te schuiven, afwachtend op een reactie.

Als eerste gingen we naar mijn oudste neef. Ik schoof hem de echo onder zijn neus. Ook weer het gezicht van verbazing maar wat was hij blij en daar kwamen de volgende felicitaties. Daarna volgde de rest van de familie. We werden bestookt met felicitaties en konden ons geluk niet op.

Toch was er één persoon in de familie die er niet heel enthousiast over was en dat deed best zeer. Het was namelijk mijn eigen broer. Geen felicitaties en geen blij moment. Het enige wat hij zei was dat ik wist hoe hij erover dacht. Ja, dat wist ik maar ik had toch een felicitatie verwacht. Hij dacht